

Kameelruiters op den ouden weg naar Bethlehem.

TEN Zuiden van Jeruzalem, nog geen twee uren van deze stad verwijderd, ligt Bethlehem, de geboorteplaats van den Heiland. Verlaat men Jeruzalem door de Jaffapoort, om een uitstapje naar Bethlehem te maken, dan komen dadelijk de herinneringen. Men daalt af in het Hinnomsdal en ziet de ruïne van het zoogenaamde huis van Kajafas. Men komt langs den bekenden Judasboom met zijn horizontale takken en al geloof men ook niet, dat Judas op *deze* plaats zelfmoord pleegde, de naam van den boom wekt toch herinneringen op. En dan gaat men den weg langs, die zich slingert tusschen zorgvuldig onderhouden akkers en langs boomgaarden, waarin de vijgen- en olijvenboomen groeien.

Bethlehem ligt in 't midden van bebouwde velden. Hier heeft Boas Ruth ontmoet en op de heuvelen rond Bethlehem heeft David als herdersjongen gezworven.

Hier ook waren de herders in den nacht, toen de Heiland werd geboren.

Bethlehem heeft een achtergrond van kale heuvels en ligt in een steenachtige streek. De stad zelf ligt op een heuvel van kalksteen. Terrassen, met prachtige olijf- en vijgeboomen

beplant, zijn in dezen heuvel uitgehouwen. In de verte zijn de bergen van Moab zichtbaar.

De bewoners van Bethlehem houden zich bezig met landbouw- en veeteelt. Men vindt hier nog zeer veel herders en de omtrek van de stad ziet in den oogsttijd geel van het rijpende koren. Dan klinken de blijde oogstliederen.

Is het landwerk afgelopen, dan werken de menschen in huis. Ze vervaardigen allerlei voorwerpen uit parlemoer, barnsteen en olijvenhout. De doosjes en kruisjes van Bethlehem worden door de vreemdelingen gaarne gekocht.

Bethlehem herbergt zeer zelfbewuste menschen. Ze zien er krachtig en sterk uit, hebben veel ondernemingsgeest. Lange reizen schrikken hen niet af; mannen van Bethlehem treft men zelfs aan in Oost-Afrika. De vrouwen van Bethlehem zijn ook zeer zelfbewust. Ze zien er nu juist niet uit, alsof ze bijzonder onderdanig zijn.

Men heeft hier eigenlijk te doen met een heel afzonderlijk menschenras. Misschien staat dit nog in verband met de kruisvaarders, die in den ouden tijd Bethlehem bezochten.

Verzamelaars voor de vrouwen zijn wel de bronnen, die men dicht bij de stad vind.

Daar is b.v. de z.g. Magiërbron, waaruit de wijzen uit het Oosten zouden gedronken hebben. Op een onzer illustraties ziet men eenige kameelruiters op den ouden weg naar Bethlehem. Is het niet, of de wijzen uit het Oosten zich nog eens begeven naar den geboren Koning? Er is in de eeuwen, na Zijn geboorte, zoo weinig veranderd. Nog ziet men de mannen op hun kameelen reizen zooals toen.

Een andere verzamelplaats voor de vrouwen is het graf van Rachel, de vrouw, door Jacob zoo zeer bemind. Rachel en Bethlehem hooren samen.

De profeet Jeremia zegt reeds: Rachel beweende hare kinderen en wilde niet vertroost worden, omdat ze niet zijn. De evangelist Mattheüs haalt deze woorden aan bij de geschiedenis van den kindermoord. Het is, als ziet hij het stadje liggen onder de bescherming van Rachels graf. De vrouwen van Bethlehem, de Joodsche, Mohammedaansche en christelijke, gaan gaarne naar dit graf om er te bidden voor den welstand van hun gezin.

Het witte koepelgebouwtje, dat daar ligt in de schaduw van een paar oude, kromme olijfbomen, houdt de herinnering aan Rachel wakker en aan de oneenigheid in het huisgezin van Jacob.

De huizen van Bethlehem zijn van groote natuursteen opgetrokken en de koepeldaken geven aan het stadje een Oostersch karakter. De vrouwen hebben een eigenaardige kleederdracht. Kunnen ze het betalen, dan sieren ze zich met prachtig geborduurde japonnen. Vooral hun hoofddeksels verdienen de opmerkzaamheid. Zoo'n hoofdtooi moet bestaan uit een Turksche fez, die met katoen wordt overtrokken en stijfgemaakt. De voorkant wordt versierd met zilveren kettingen, waaraan zilveren munten hangen. Daarbij wordt dan een groote, wit-katoenen sluier gedragen.

Het voornaamste gebouw in de stad is de Geboortekerk. Ze staat op de plaats, waar men veronderstelt, dat Christus geboren is. Deze kerk is misschien wel de oudste der wereld.

De ingang is zóó klein, dat men bukken moet, om er door te komen. Dat heeft men zoo gedaan, omdat het wel eens gebeurde, dat paarden en kameelen van den rechten weg afweken en naar binnen gingen. Dit was natuurlijk niet wenschelijk en daarom heeft men den ingang verkleind. Aan de mooie pilaren ziet men nog de sporen van de touwen, waaraan de beesten vastgebonden werden.

De kerk heeft een dak van hout. Dat hout is afkomstig van de cederen van den Libanon.

Misschien is de kerk met haar dubbele rijen gele pilaren juist zoo schoon, omdat ze zoo

eenvoudig is. Jammer alleen, dat ze om zich zooveel strijd zag en zooveel onchristelijk getwist.

De zaak is, dat deze plaats in eigendom is van de Latijnen, de Grieken en de Armeniërs. Vooral de Roomsche en de Grieksch-Katholieken hadden het vaak met elkaar te kwaad.

De verschillende partijen hebben ieder een gedeelte der kerk, om voor te zorgen en daardoor ontstonden allerlei twisten, over het recht, om een raam af te zeemen, een bepaalde ketting te gebruiken enz. Zoo kon het gebeuren, dat een raam in 26 jaren niet gereinigd werd, omdat het daartoe door geen der partijen aan de anderen werd gegund.

Voor al toen de plaats stond onder de heerschappij der Turken was er groote oneenigheid. Sedert de Engelschen hier gekomen zijn, is er veel ten goede veranderd.

Men kan afdalen in de z.g. Melkgrot, die onder den beganen grond is gelegen. De legende wil, dat Maria zich hier, toen ze zich gereed maakte voor de vlucht naar Egypte, eenige oogenblikken heeft opgehouden, om haar kind te voeden. Bij deze gelegenheid zouden een paar druppels melk op den grond gevallen zijn en nu moet de kalkrots, waarin die druppels indrongen, het vermogen hebben, om moeders te helpen bij de voeding van hun zuigelingen. Kleine koekjes, van de kalksteen gemaakt, worden hier door de bijgelooovige menschen gretig gekocht.

Natuurlijk is de plaats, die hier het meeste bezoek trekt, die waar de Heiland zou geboren zijn.

Men komt daarheen door een kapel, die aan de Grieksch toebehoort. Hier weerkaatst het licht der hanglampen in de versieringen van goud en zilver. De zoldering is ingelegd met cederhout en de vloer is bedekt met marmer. Gewijde schilderijen trekken de aandacht. Langs twee marmeren trappen, die samen een halve maan vormen, daalt men af naar de spelonk, die zich in de rots bevindt.

Op de plaats, waar de overlevering zegt, dat de Heiland geboren is, is in de vloerbedekking een zilveren ster aangebracht, ingelegd in marmer. Daaromheen zijn de woorden te lezen: Hic de Virgine Maria Jesus Christus natus est.

Hier is de Kapel der geboorte. Hier staat een altaar van de wijzen uit het Oosten. Lampen, toebehoorend aan de verschillende gezindten, brandden hier al de jaren door. De zolder en de wanden zijn gedrapeerd met blauw en zilver, ingelegd in marmer. De priesters doen er dienst in opzichtige, Oostersche kleeding. Ach, dat alles heeft niets te maken met de nederige geboorte van Hem, die kwam om te dienen, die smaad en schande droeg.

Bij de Geboortekerk in Bethlehem op het Kerstfeest.

Het is maar goed, dat we niet behoeven te zien, wat menschen van deze plaats gemaakt hebben. De eenvoud en de wijding van het evangelieverhaal zijn hier niet meer te vinden.

Natuurlijk verdringen in de Kerstdagen zich hier de duizenden. En plechtstatige diensten worden er door de verschillende gezindten in deze Geboortekerk gehouden. Het is al licht en schittering en praal.

Wij kunnen iets beters doen. Wij kunnen in allen eenvoud ons herinneren, wat eenmaal in Bethlehem is voorgevallen in dien nacht, toen de engelen zongen bij de geboorte van den Heiland.

Wat zou het ons ook baten, naar Bethlehem te gaan, als ons hart Hem niet tot Koning had verkoren? En is Hij *onze* Heiland, onze Heer geworden, dan kunnen wij overal met Hem in contact komen, dan is Hij te vinden voor ons, waar we ook zijn. De ure is gekomen, dat wij, dóór Hem, *overal* den Vader mogen aanbidden, als we het doen in geest en in waarheid.

Al de legenden, die met de geschiedenis van Bethlehem als samengeweven zijn, kunnen we missen. Trouwens van vele legenden is de onjuistheid zonder meer aan te wijzen. Zoo kunnen b.v. de wijzen uit het Oosten nooit Jezus gezien hebben in den stal, waarin Hij geboren is geworden.

Hoe dat echter ook zij, heel de omgeving van Bethlehem spreekt van den Heiland, die hier ter wereld kwam. En daarom is het te begrijpen, dat ook zij, die toch tegenover zooveel legenden ongeloovig staan, het hart voelen kloppen, als ze Bethlehem binnen komen.

Want *hier* kwam toch Gods Zoon op aarde. En hoeveel er nu ook over allerlei moge gefabeld worden, hoeveel bijgeloof zich ook hecht aan de gewijde historie, het blijft toch ontwijfelbaar zeker, dat, naar de oude voorspelling, Jezus in den stal ter wereld kwam.

Het hart van allen, die in Hem gelooven, zegt met groote blijdschap en met innige verrukking: „Hic de Virgine Maria Jezus Christus natus est.” En, aanbiddend, voegen we er bij: Ook voor ons.

Bethlehem!

Het zal spoedig Kerstfeest zijn en in onze gedachten zullen we zijn in de geboorteplaats van den Heiland. En zullen we dan, als de Kerstdagen voorbij zijn gegaan, maar weer, zonder meer, het gewone leven ingaan?

Of zal de Kerstblijdschap ons bijblijven?

Als we werkelijk Kerstfeest vieren, dan zullen we ons *blijven* verblijden in den geboren Heiland. Want in Hem vinden we al onze zaligheid.

Bij de kribbe van Bethlehem zullen wij het uitjubelen: Mij is heden de Heiland geboren.

HUISELIJK GELUK.

(BIJ DE KUNSTBIJLAGE)

IN de „Nederlandsche Dameskroniek” van 26 November j.l. doet een dame de vraag: Hoe moet mijn man zijn?

Op die vraag geeft ze eigenlijk geen antwoord. We worden in hoofdzaak alleen gewaar, hoe haar man *niet* moet zijn.

Er is een andere vraag, die deze dame niet doet. Ze is: wat moet ik voor mijn man zijn? Wanneer we in egoïsme ons steeds maar afvragen, hoe een ander moet zijn, om aan onze verlangens te voldoen, dan zullen we zeker steeds voor een tekort staan. Volmaakte mannen zijn er niet, evenmin als volmaakte vrouwen.

Het huiselijk geluk lijdt zoo menigmaal, omdat man en vrouw maar steeds blijven *eischen*, zonder te willen *geven*.

Wij kijken nu naar de plaat.

Ach, zóó mogen we het wel. We vinden het vrouwtje, dat haar vuur eens flink wil doen branden, wel aardig. Daar is wel *poëzie* in deze omgeving.

Wilt ge uzelf nu eens in dit interieur denken? *Gij* staat daar en ik denk, dat het met uw vuurtje niet wil. Het hout is niet droog, de schoorsteen trekt niet, er zit geen schot in. En toch moet ge klaar komen.

Misschien is het u de moeite niet waard, om klaar te komen. Wat een omgeving, smaalt ge. Neen, als ik dáár moest zijn....

Gij hebt uw eigen plaats, misschien in een geheel andere omgeving en 't kan zijn, dat nooit van u gevraagd zal worden, te zijn, waar de vrouw op onze plaat is, te doen, wat zij doet.

Maar die vrouw, in háár omgeving, kan gelukkig zijn, zoo goed als gij in de uwe. Zij kan zich ook ongelukkig voelen, zoo zeker als gij in de uwe.

Daar is ze aan 't werk. En 't wil niet, zooals 't wel moet, maar ze doet haar best, want ze wil klaar komen. Straks komen de kinderen uit school en dan, dan komt haar man terug van zijn werk. Dan *moet* ze klaar zijn. Dan moet de wasch aan kant zijn, of 't varkensvoer gekookt wezen en alles moet nog aan kant en 't eten op tafel. En dan, dan zal ze met een glimlach van geluk man en kinderen ontvangen.

Zóó kan het. En zoo kan deze vrouw wel gelukkiger zijn dan gij, hooggeschatte dame, in uw weelderige omgeving, als gij uw werk doet zonder liefde, zonder opoffering. Ja, hoe kunt gij u gelukkig voelen, als alles per slot van rekening om u-zelf gaat? Als ge steeds maar meer wilt, nog meer, terwijl ge nooit te verzadigen zijt?

We keeren terug naar de schrijfster uit de „Nederlandsche Dameskroniek.”

Altijd denken aan man en kinderen? Natuurlijk niet.

Altijd luisteren naar de ideeën en opvattingen van je man? Zeker niet.

't Is veel aangenamer, een aardig boek te lezen of naar de schouwburg te gaan.

Ik wil niet zeggen, dat een man soms niet heel vervelend voor zijn vrouw kan zijn en ik wil ook niet, dat zij maar steeds zal hebben te voldoen aan alle onmogelijke, onredelijke eischen, maar wel meen ik, dat er van beide zijden moet zijn *opoffering*, omdat er *liefde* is.

Dan wordt alles anders in huis, en dan wordt het proza des levens tot poëzie.

Ik denk niet, dat de vrouw op onze plaat dat nu allemaal overdenkt., Het gaat bij haar zoo vanzelf. Het is niet: ja, nu moet ik mij die opoffering dan meer weer getroosten. Er *zijn* menschen, die zóó doen. De reinste opofferingsgezindheid straalt hun van 't gezicht; ze worden er hatelijk van. En 't slachtoffer van hun opofferingszucht zou een lief ding geven, als hij er van verlost was.

Het moet vanzelf gaan, er moet niet bij gedacht worden, het moet zoo, spontaan, van binnen uit naar buiten treden. En dat *doet* het ook, als er liefde is. En dan is er ook geluk.

Wat doet dan de omgeving er toe? Wat hebben de levensomstandigheden er mee te maken?

Natuurlijk, misschien zouden wij in *die* omgeving ons niet thuis voelen. God geeft aan ieder een *eigen* plaats om te leven en te werken. En, als we dan uit onze sfeer gerukt worden, kunnen we ons niet zoo maar bijster gelukkig voelen. Maar in *elke* omgeving kan het geluk opbloeien, als er liefde is.

Daar mankeert nog wel een beetje aan in onzen tijd. Een vlag van egoïsme gaat over onze gezinnen. Het eischen is aan de orde van den dag. Het hunkeren naar een goede, welverzekerde levenspositie, de behoefte aan pretjes en uitgaan, het willen concurreeren met vrienden en bekenden, ach, dat alles heeft toch met het huiselijk geluk totaal niets te maken.

Nog altijd is er de liefde, die 't huiselijk leven maakt, tot wat het zijn moet, die de leden van 't gezin samenbindt, die alles verrijkt en vermooit.

Zonder die liefde is er geen geluk. Zonder opoffering en zelfverloochening komen we er niet. Zou het niet goed zijn daar eens over te denken?

INTELLECTUEEL? EEN VEREENIGING VOOR ALLEN?

UIT hetgeen ik in mijn eerste artikel schreef over den oorsprong van onze M.V., zooals we die heden ten dage kennen (al moge haar werkwijze plaatselijk ook eenigszins uit elkaar loopen) is veel te verklaren van hetgeen in die vereenigingen reden geeft tot klagen of tot moeilijkheden. Tot klachten en opmerkingen van anderen over die vereenigingen; tot klachten ook van leden van en leidinggevendenden in die meisjesbeweging over anderen.

Eerst dus: klachten van anderen over die vereenigingen. *Niet* over hun leden als personen, maar over de werkwijze. Men noemt die: een nabootsing van wat jonge mannen doen. Niet vrouwelijk dus. Niet tegemoetkomend en aanpassend aan de behoeften en het eigenaardig wezen der vrouw.

Wil men de afkeuring in één woord uitdrukken, dan zegt men: de M.V. zijn te intellectueel.

En men komt met geneesmiddelen voor die kwaal. Als er nu eens een avond in de maand werd gehandwerkt inplaats dat er inleidingen werden gehouden b.v.! Alsof dat het karakter onzer vereenigingen zou veranderen!

Maar is die verandering noodig?

Wanneer ge u even wilt herinneren, wat ik een vorige maal schreef, weet ge, dat het de meisjes, die zich vereenigden, in de eerste en voornaamste plaats te doen was om aanvulling van wat er h.i. aan haar opvoeding ontbrak.

Wat nu de huishoudelijke kant van die opvoeding betref: in de jaren voor den oorlog werd over het geheel hieraan voldoende zorg besteed. En vooral in christelijke kringen, waar men zich niet zoo gauw door allerlei nieuwigheden laat meevoeren, bleef het lang zoo, dat het meisje werd opgevoed in en voor het huisgezin. Ikzelf herinner me nog heel goed hoe men op de school, waar ik als kind ging, geen enkele onderwijzeres had. En toch was dit het beroep, dat men 't allereerst geschikt vond voor *onze* meisjes. Onderwijzeres en verpleegster.

Om zich te bekwamen in de echt-vrouwelijke vakken van naaien, breien en haken behoefde men geen vereeniging op te richten. Dat leerde men thuis, op school, op de les. En men gebruikte die kennis in het toenmalige vereenigingsleven om anderen ermee te helpen.

Doch zij, die een andersoortige vereeniging oprichtten, deden dit, omdat ze het tekort in haar opvoeding en in haar kennis voelden. Wat was nu natuurlijker, dan dat die vereenigingen zich allereerst ten doel stelden, dit tekort te doen

verdwijnen. Dat ze zich dus richtten op studie, zij het ook van zeer eenvoudigen aard?

En wat sprak meer vanzelf, dan dat men het voorbeeld zocht daar, waar men een soortgelijk doel beoogde, in dit geval bij de Jongelingsvereenigingen?

Blijft nu de vraag of, wat verklaarbaar was, ook goed is te noemen?

M.i. ja. Er ontbreekt werkelijk veel aan de vorming van een groot deel onzer meisjes. En de meesten harer vinden geen andere aanvulling daarvan dan op de M.V. Nog steeds ontvangt het overgrootste deel onzer jeugd na het dertiende jaar geen schoolonderwijs. Het catechetisch onderwijs kan onmogelijk het licht der beginselen doen vallen op allerlei levensterrein; het is ook niet daarvoor bestemd. Maar op de vereeniging kan men, tot op zekere hoogte, de zaken inrichten, gelijk men zelf wil; ze dus doen beantwoorden aan eigen behoefte. En ik geloof, dat het zou zijn een miskenning van de behoeften van het overgrootste deel onzer meisjes, wanneer men, om het verwijt van intellectueel te zijn in de werkwijze, te ontgaan, het karakter onzer vereenigingen ging veranderen. Zooals ze zijn, komen ze tegemoet aan wat de leden noodig hebben, al is, natuurlijk, het volmaakte niet bereikt.

Dus: copie van de jongelingsvereeniging? Ach, wie dit verwijt uit, kent onze M.V. en kent onze meisjes niet. Dat men het goede zocht, waar men het kon vinden, is toch zeker geen kwaad? Doch het goede navolgen, is nog geen copieeren. Meisjes zijn geen jongelingen, en daarom werken ze niet als jongelingen, al doen ze hetzelfde.

Doch uit het feit, dat onze M.V., zooals ze zijn, tegemoet komen aan de behoeften van het *overgrootste* deel onzer meisjes, volgt logisch, dat ze voor een kleiner deel niet precies *dat* zijn, wat dit deel van haar vereenigingsleven verlangt.

De eerepresidenten van den Bond van M.V. op G.G. schreef eenmaal een artikel onder het opschrift: Hun voortreffelijken bogen hun hals niet onder het juk."

Sinds is over die „voortreffelijken" heel wat gezegd. Men vindt ze niet enkel onder de meisjes. Ook op de J.V. klinkt de klacht, dat H.B.S.ers en studenten niet meewerken in de beweging. En men wijt dit alles allereerst aan hoogmoed. Zij, die studeeren, achten zich te hoog voor onze vereenigingen.

Ik ontken niet, dat dit er achter kan schuilen. Ook Prof. Waterink noemde indertijd op het Jeugdcongres dergelijke beweegredenen. Ik meen

te mogen beweren, dat juist om het op den voorgrond treden daarvan zijn rede zooveel kritiek ontmoette.

Die hoogmoed is ook ten zeerste te veroordeelen. Of ze voortkomt uit gevoel van stand, van rijkdom, of van meerdere geleerdheid, doet niets ter zake. Wanneer iemand onze M.V. den rug toekeert, omdat ze zich er te „hoog” voor voelt, is dat een on-christelijke levenshouding.

Iets anders is echter, of men zich wel genoegzaam deze vragen stelt: zijn er bij de meisjes, (ik bepaal me nu tot de vrouwelijke jeugd) die studeeren, dezelfde behoeften op te merken als bij haar, die na haar dertiende jaar thuis of in een of andere betrekking werkzaam zijn? Zoecken

die beide groepen in haar vereenigingsleven hetzelfde. Naar ik meen, kan hierop niet anders dan met „neen” geantwoord worden. Maar dan doet men toch verkeerd, met enkel te praten van „hoogmoed,” van „zich-te-hoog-voelen,” en voor dit verschil het oog te sluiten.

Dus: voor die beide groepen, met ongelijksoortige belangen, is één vereeniging niet alleen onmogelijk, doch ook onnoodig? Wijl beide niet hetzelfde wenschen en behoeven?

Op deze vraag is het niet zoo gemakkelijk antwoord te geven. Wellicht is ze niet met enkel „ja” of „neen” te beantwoorden. Doch hierover later.

J. M. W.—W.

VERZAMELHOEKJE.

„The Old Chums.”

„Algemeen Handelsblad” vertelt het volgende: „The Old Chums” zijn vijf vrouwen, die zijn overgebleven van zeven, die den 21en Juni van het jaar 1891 te twaalf uur ’s middags als meisjes een schriftelijke overeenkomst hebben geteekend om elkaar in het jaar 1931 te twaalf uur ’s middags vóór Westminster Abbey te ontmoeten. Deze meisjes waren werkzaam in een pottenbakkers-fabriek te Londen. De overeenkomst was het gevolg van de zeer menschelijke verzuchting van het vrouwelijk hoofd van de afdeling, waar de meisjes werkzaam waren, n.l.: „Ik ben er benieuwd naar, hoe wij er over veertig jaar wel zullen uitzien. Het zou wel grappig zijn, elkaar dan weer eens terug te zien.” De zeven meisjes die vriendinnen waren, gingen daarop de volgende overeenkomst aan: „Wij zullen, indien wij op 24 Juni 1931 nog in leven zijn, elkaar vóór den hoofdingang van Westminster Abbey ontmoeten.” Sedert zijn twee der meisjes, die de overeenkomst ondertekenden, overleden. De andere meisjes zijn thans allen gehuwde vrouwen. Zij ontmoeten elkaar, ofschoon zij op geheel verschillende punten van Londen wonen, en in zeer verschillende levensomstandigheden verkeerden, nog regelmatig en trachten bij wijze van curiositeit de hand te leggen op soortgelijke overeenkomsten als de bovenstaande. Zij noemen zich „The Old Chums.”

Het bovenstaande is ontleend aan een Engelsch blad, dat toevallig achter het bestaan van deze overeenkomst is gekomen.

Mager maar onversaagd.

Agnes Wayman, leidster van de afd. fysieke opvoeding aan een New Yorksch „college” heeft voor het nationaal congres van Amerikaansche

padvindsters een rede gehouden over het moderne Amerikaansche meisje, waarin zij o.a. zei:

Het leven wordt tegenwoordig al te zeer gekarakteriseerd door den automobiel en het vluchtig plezier. „We zijn snelheidsbezeten,” sprak ze. „De auto en de bioscoop hebben het huisgezin opgebroken. Het moderne meisje is ten prooi gevallen aan de sinistere krachten van dezen tijd; zij gebruikt te veel verfraaiingsmiddelen, vermagert zich opzettelijk, mist vaak maaltijden, rookt veel te veel in haar groeijaren en draagt te weinig kleeren.”

Anderzijds echter moet het Amerikaansche meisje geprezen worden omdat ze meer hersenen bezit en meer vernuft dan de generatie van haar moeder. Zij verdient lof voor haar onbevreesdheid, haar zin voor het leven in wijder beteekenis, en haar gezondere, zij ’t ook te karige, kleedij.

Aan de vermageringsrage schrijft miss Wayman het groote aantal sterfgevallen aan hartkwalen en t.b.c. onder de Amerikaansche meisjes tusschen 15 en 19 jaar toe.

WENSCHT U UW HUIS
OF EETKAMER TE LATEN
INDICHTEN? DAN NAAD
DE **LOV** TE
OOSTERBEEK

De Voorstelling in den Tempel.

Hans Memling.

Het oude Damrak.

Foto van D. F. Eberhardt, Baarn.

PORTRETJE.

EEN echt onberekenbaar ding, waarvan je geen oogenblik zeker kunt zijn. 't Is niet alleen, dat ze voortdurend met de logica op voet van oorlog leeft, dat doen méér vrouwen, maar 't ligt meer *hier* aan, dat ze zichzelf in geen enkel ding ooit vertrouwt. Als de eene vriendin haar *dit* aanprijst en de tweede weer *dat*, kiest ze voor een oogenblik het eerste en dan het andere. 't Is maar de vraag, met wie ze op 't moment in aanraking komt.

Ze is een staalkaart van allerlei smaken. Haar hoed koos ze naar den smaak van haar oudere vriendin, maar haar japon naar den smaak van dat piep-jonge meisje, waar ze pas een blauwe Maandag mee gaat.

Als ze een boek leest, geeft ze nooit haar eigen oordeel, maar ze wacht af, wat een ander er van zegt en daarmee is ze 't eens. Ze is altijd bang, om iets verkeerd te doen, ze leeft in den stagen vrees, dat ze zich in haar keus vergissen zal en als ze straks trouwt zal hef zijn met

den man, door een willekeurige vriendin goedgevonden.

Ze is daarbij zoo egoïstisch mogelijk, al zou men dat ook zoo niet zeggen. Dat ze van meening kan veranderen, zooals een kameleon van kleur, komt voort uit het feit, dat haar *ik* haar steeds in den weg staat. O, als zij voor haar eigen dierbaar persoontje eens verkeerd kiest, of een domheid zegt, of een afwijkende meening heeft. Ze zou uitgelachen worden, men zou haar niet voor vol aanzien, haar minachten. En dat kan ze niet hebben. Dáárvoor heeft ze zichzelf veel te lief.

Ze is een schip zonder stuur, „een echt goed schepsel,” zeggen haar vriendinnen, maar je weet nooit, wat je aan haar hebt. De vrees, dat zij als „iemand” fiasco zou slaan, doet haar „niemand” zijn.

Dat is wel heel jammer, want zoo maakt ze niet van haar leven, wat er van gemaakt kan worden. Zoo staat ze straks voor een mislukking. En het kon toch zooveel anders zijn.